

**UCHWAŁA NR II/8/24
RADY GMINY SOMIANKA**

z dnia 28 maja 2024 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Wójta Gminy

Działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 609), w związku z art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) RADA GMINY SOMIANKA u c h w a l a, co następuje:

§ 1. Uznaje za bezzasadną skargę na działalność Wójta Gminy Somianka z dnia 6 maja 2024 r. (data wpływu – 6 maja 2024 r.) dotyczącą niedopełnienia obowiązków służbowych i przekroczenia uprawnień w sprawie ewidencji gruntów i budynków oraz wynikających z tejże ewidencji nakładanych podatków od nieruchomości oraz dystrybucji w/w podatków, z przyczyn faktycznych i prawnych wskazanych w uzasadnieniu uchwały, które stanowi jej integralną część.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy do poinformowania Skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

Robert Rakowski

UZASADNIENIE

W dniu 6 maja 2024 r. do Rady Gminy Somianka wpłynęła skarga na Wójta Gminy Somianka, dotycząca niedopełnienia obowiązków służbowych i przekroczenia uprawnień w sprawie ewidencji gruntów i budynków oraz wynikających z tejże ewidencji nakładanych podatków od nieruchomości oraz dystrybucji w/w podatków.

W skardze Skarżący zarzuca Wójtowi Gminy Somianka niewłaściwe naliczenie podatku od nieruchomości od budynku znajdującego się na jego działce. Podnosi również kwestie remontu i utrzymania dróg na terenie Popowo-Parcele oraz kwestię braku komunikacji publicznej tj. braku dojazdu autobusowego do tejże miejscowości. Skarga w części dotyczącej danych ewidencji gruntów i budynków znajduje się we właściwości Starosty Powiatu Wyszkowskiego.

Treść pisma w części, o którym mowa na wstępie przesądza o uznaniu jej za skargę na działalność Wójta Gminy Somianka w rozumieniu przepisu art. 227 KPA. Cyt: „Przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw.”

Powyższy przepis określa zakres przedmiotowy skargi. Wymienia on poszczególne kategorie okoliczności, w stosunku, do których w tego rodzaju wystąpieniu mogą być formułowane zarzuty. Katalog ten ma charakter otwarty, a zatem możliwe jest podnoszenie w skardze uchybień czy nieprawidłowości innego rodzaju niż te, które zostały wprost wskazane w tym przepisie. Granicę w tym zakresie stanowi jedynie wynikający ze wspólnych cech zjawisk wymienionych w art. 227 KPA charakter przedmiotu skargi, który obejmuje negatywnie oceniane przez skarżącego przejawy działalności organów władz publicznych (w przedmiotowej sprawie Wójta Gminy Somianka). W konsekwencji przedmiotem skargi nie mogą być jakiegokolwiek wykraczające poza ogólne żądanie poprawy krytykowanego stanu rzeczy propozycje dokonania określonych zmian w tej sferze. Tego rodzaju treści nakazują bowiem kwalifikować zawierające je wystąpienie jako wniosek lub petycję.

Charakter okoliczności wymienionych w analizowanym katalogu pozwala także przyjąć, że przedmiotem skargi mogą być zarówno kwestie o charakterze indywidualnym, jak i ogólnym (w przedmiotowej sprawie mamy zdecydowanie do czynienia ze skargą o charakterze indywidualnym).

Należy jednak w tym miejscu zaznaczyć, że przedmiotem skargi nie mogą być jakiegokolwiek sprawy, które mogłyby być załatwiane w innym postępowaniu regulowanym prawem, a zatem w szczególności, gdy składającemu takie wystąpienie przysługuje w danym zakresie uprawnienie do składania innych środków, np. odwołania w postępowaniu administracyjnym, skargi do sądu administracyjnego, powództwa do sądu powszechnego (WSA w Warszawie z 9.7.2012 r., VII SA/WA 1427/12). W istotnym stopniu zawęży to krąg zarzutów, które mogą być podnoszone w skardze. Ma to również ten skutek, że organ właściwy do jej załatwienia obowiązany jest każdorazowo badać, czy przedmiot skargi – w tym w powiązaniu z sytuacją prawną wnoszącego taki środek – nie może być przedmiotem innego postępowania, a zatem w

szczególności, czy nie ma waloru sprawy cywilnej, administracyjnej lub sądownoadministracyjnej. W świetle dotychczasowych rozważań można więc wskazać trzy przedmiotowe warunki dopuszczalności skargi. Po pierwsze, skarga musi mieć negatywny charakter, a zatem obejmować wskazanie nieprawidłowości odnoszących się do określonego wycinka działalności organów władz publicznych. Po drugie, okoliczności, względem których sformułowano w skardze zarzuty, muszą się mieścić w zakresie zadań i kompetencji organu, na którego działalność skarga została wniesiona. Po trzecie, okoliczności podniesione w skardze nie są przedmiotem innego postępowania regulowanego prawem, w tym w szczególności ogólnego postępowania administracyjnego i postępowań sądowych.

Przepis art. 229 pkt 3 KPA stanowi, że jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych jest rada gminy, chyba, że skarga dotyczy spraw zleconych z zakresu administracji rządowej, wówczas organem tym jest wojewoda.

W toku rozpatrywania przedmiotowej skargi Komisja Skarg, Wniosków i Petycji działająca w imieniu Rady Gminy, przeprowadziła postępowanie wyjaśniające w dniu 23 maja 2024 r. Na posiedzeniu komisja zapoznała się z dokumentacją oraz wysłuchała wyjaśnień Wójta Gminy. Po wnikliwej analizie oraz wysłuchaniu wyjaśnień uznała, iż zarzuty podnoszone w skardze nie zasługują na uznanie.

Komisja ustaliła, że informacją nr 1 z dnia 20 grudnia 2018 r. Starosta Powiatu Wyszковского informował, o przeprowadzeniu operatu opisowo-kartograficznego w ramach projektu „Cyfryzacja danych Państwowego Zasobu Geodezyjnego i Kartograficznego oraz utworzenie metadanych i usług dla zbiorów i usług danych przestrzennych” obejmującego modernizacją ewidencję gruntów i budynków jednostek ewidencyjnych m.in. Somianki. Powyższą informacją informował również, że powyższe dane zostały wyłożone do wglądu w siedzibie Starostwa Powiatowego w Wyszkowie w dniach 10-28 września 2018 r. Każdy, czyjego interesu prawnego dotyczyły dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków ujawnione w operacie opisowo-kartograficznym miał możliwość w terminie 30 dni od dnia ogłoszenia informacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego zgłaszać zarzuty do tych danych.

Szczegółowe informacje w zakresie postępowania podatkowego stanowią tajemnicę podatkową. Niniejszym należy zauważyć, że wszelkie wątpliwości podatkowe można kwestionować składając odwołanie, a następnie skargę do WSA w trakcie postępowania podatkowego.

W marcu bieżącego roku na wizycie w urzędzie podatnik zapytał o powody zmiany opodatkowania jego nieruchomości, uzyskał wyjaśnienie od kiedy nastąpiła zmiana w opodatkowaniu jego nieruchomości i na jakiej podstawie. Następnie pismem z dnia 13.03.2024 r. Podatnik zwrócił się do Wójta Gminy Somianka o podanie podstawy prawnej na mocy której podjęto decyzję o zmianie dokonanej w ewidencji gruntów i budynków, która przyczyniła się do zmiany opodatkowania jego nieruchomości. Pismem z dnia 19.03.2024 r. udzielono odpowiedzi i wyjaśnienia ze wskazaniem żądanej podstawy prawnej.

Ewidencję gruntów i budynków dla gminy Somianka prowadzi Starosta Powiatu Wyszковского i w oparciu o te dane został ustalony podatek od nieruchomości położonej w obrębie Popowo-Parcele gm. Somianka należącej do skarżącego.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2023 r., poz. 1752 z późn. zm.) podstawę wymiaru podatków i świadczeń stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków właściwego dla danej gminy Starostwa Powiatowego. O tym co stanowi przedmiot konkretnego podatku, w tym również zakres zwolnień przedmiotowych i podmiotowych, a także kto jest zobowiązany do jego uiszczenia, w obowiązującym porządku prawnym określają przepisy rangi ustawowej. Zakres przedmiotowy i podmiotowy obciążania podatkiem określa konkretna ustawa podatkowa, tj. ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 70, z późn. zm.).

Ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych wykorzystywanych w postępowaniach administracyjnych, w tym i w postępowaniu podatkowym. Dane ewidencyjne wskazujące położenie, granice i powierzchnię gruntów oraz rodzaj użytków gruntowych i klasy gleboznawcze należą do danych bezwzględnie wiążących organ podatkowy. Ewidencja gruntów jest publicznym rejestrem obejmującym dane o gruntach wynikające z odpowiedniej dokumentacji urzędowej i powinna być ona utrzymywana w stałej aktualności, nie tylko co do stanu faktycznego, ale i prawnego. Zmian w stanie prawnym zapisanym w ewidencji gruntów dokonuje się na podstawie prawomocnych orzeczeń sądowych, aktów notarialnych, ostatecznych decyzji administracyjnych, a także innych aktów normatywnych. Z kolei, ustalenia organów oparte o treść ewidencji gruntów i budynków mają walor dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 194 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383, z późn. zm.) – Ordynacja podatkowa, a więc stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków są wiążące dla organu podatkowego. Pogląd ten znajduje oparcie w bogatym orzecznictwie sądów administracyjnych (m.in. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 17 marca 2016 r. sygn. akt I SA/Go 45/16). Jeżeli podatnicy chcą dany budynek opodatkować według stawki jak za budynki mieszkalne, muszą przede wszystkim dokonać stosownych zmian w ewidencji gruntów i budynków, a te muszą być zgodne z prawem budowlanym oraz przeznaczeniem nieruchomości wynikającym z ustawy o planowaniu przestrzennym.

Dane zawarte w ewidencji podlegają aktualizacji wyłącznie z urzędu lub na wniosek właściciela, co oznacza, że z wnioskiem o zmianę danych w ewidencji gruntów w żadnym wypadku nie może występować organ podatkowy – w tym przypadku wójt. Organ podatkowy nie jest uprawniony również do dokonywania zmian w ewidencji gruntów. Dane zawarte w tej ewidencji zgodnie z art. 194 § 1 Ordynacji podatkowej są dokumentem urzędowym i stanowią dowód tego, co zostało w nich stwierdzone. Jeżeli natomiast podatnik kwestionuje dokument urzędowy, to powinien wystąpić do właściwego organu – do Starosty Powiatu Wyszowskiego – o dokonanie zmian w ewidencji. Wyrok WSA w Poznaniu z dnia 14 października 2020 r. (I SA/Po 381/20) jasno mówi, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym konieczne jest sięganie do rozwiązań przyjętych w prawie budowlanym, natomiast organy podatkowe nie są uprawnione do samodzielnego określania kategorii budynków. Tak wskazał również NSA z wyroku z 13 stycznia 2015 r. sygn. akt II FSK 3108/12, który mówi, iż *"art. 21 ust. 1 u.p.g.k. należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości, w podatku rolnym i podatku leśnym, winny zostać uwzględnione zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe zawarte w ewidencji gruntów i budynków. Informacje dotyczące funkcji (użytkowego przeznaczenia) zarówno gruntu, jak i budynku (lokalu) mają dla organu podatkowego charakter wiążący i nie mogą być przezeń samodzielnie korygowane w ramach*

postępowania podatkowego, bez zmiany tych wpisów w ewidencji gruntów". Przedmioty opodatkowania nie mogą być zatem samodzielnie klasyfikowane przez organy podatkowe ze względu na ich rzeczywistą funkcję lub faktyczne wykorzystanie. Jak wynika z opinii NSA, nie można zgodzić się z tezą, że dane z ewidencji gruntów i budynków mogą być dla potrzeb wymiaru podatku od nieruchomości korygowane w odrębnym postępowaniu przez organ podatkowy, za pomocą każdego dopuszczonego prawem dowodu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2014 r. sygn. akt II FSK 1581/12). Dopiero zmiana zapisów w ewidencji gruntów i budynków (dokonana przez uprawniony do tego organ) będzie mogła stanowić podstawę do odmiennego zaklasyfikowania budynku na gruncie przepisów dotyczących podatku od nieruchomości. Podobny pogląd wyrażono w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 lutego 2012 r. sygn. akt II FSK 1471/10, w którym Sąd stwierdził, że jakkolwiek w myśl art. 194 § 3 Ordynacji podatkowej, można przeprowadzić przeciwdowód przeciwko dokumentom wymienionym art. 194 § 1 i 2, to jednak "skorzystanie z tej możliwości wymagałoby [...] zaktualizowania albo sprostowania odpowiedniego wpisu, tak aby zachować niezbędne dla celów operatywnego stosowania prawa minimum ładu w dokumentacji urzędowej." W przypadku, gdy klasyfikacja nie wynika z ewidencji, różnicowanie budynków mieszkalnych od budynków letniskowych winno opierać się na ich dokumentacji architektoniczno-budowlanej – w tym decyzjach o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, projektach budowlanych, decyzjach o pozwoleniu na budowę, czy też decyzjach o dopuszczeniu budynku do użytkowania (por. wyroki NSA z: 9 września 2004 r., II FSK 412/04; 3 lipca 2019 r., II FSK 2525/17; 13 lutego 2020 r., II FSK 717/18). Obecnie za kryterium różnicujące powinny być uważane zatem dane o charakterze obiektywnym, ewidencyjne lub pozaewidencyjne, a nie możliwość i stopień zaspokajania potrzeb mieszkaniowych. Z powyższym poglądem również zgodził się NSA w wyroku z dnia 29.05.2020 r. sygn. akt II FSK 2876/119, który podkreślił, że organy podatkowe nie powinny, niezależnie od zapisów ewidencji gruntów i budynków, opierać się na ustalonej przez siebie funkcji budynku letniskowego.

W praktyce może zdarzyć się również sytuacja, w której budynek nie został ujęty w ewidencji gruntów i budynków. Rozwiązanie takiej sytuacji zostało zaprezentowane w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lutego 2020 r. sygn. akt II FSK 717/18, w którym NSA podniósł, że w przypadku kiedy klasyfikacja budynku nie wynika z ewidencji, różnicowanie budynków mieszkalnych od budynków letniskowych winno opierać się na ich dokumentacji architektoniczno-budowlanej - w tym decyzjach o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, projektach budowlanych, decyzjach o pozwoleniu na budowę, czy też decyzjach o dopuszczeniu budynku do użytkowania. Należy wskazać więc, że za kryterium różnicujące powinny być uważane dane o charakterze obiektywnym, ewidencyjne lub pozaewidencyjne, a nie możliwość i stopień zaspokajania potrzeb mieszkaniowych. Pogląd ten znajduje również odzwierciedlenie w Wyroku WSA w Warszawie z dnia 23.02.2021 r. sygn. Akt III SA/Wa 1984/20.

Według sądów administracyjnych organy podatkowe nie są zobowiązane do przeprowadzania postępowania dowodowego zmierzającego do ustalenia i wykazania okoliczności związanych z faktycznym sposobem użytkowania budynku, nawet w sytuacji, gdy dana nieruchomość pełni faktycznie odmienną funkcję, aniżeli wynika to z danych ujawnionych w ewidencji. W stanowisku tym wyraźnie akcentuje się wiążący charakter danych zawartych w ewidencji gruntów i budynków. Podkreślono bowiem, że o sposobie kwalifikacji gruntu i budynku dla celów podatkowych w podatku od

nieruchomości, nie tyle decyduje sposób rzeczywistego wykorzystania nieruchomości, a jej funkcje (przeznaczenie) ujawnione w ewidencji gruntów i budynków. W konsekwencji organ podatkowy nie może samodzielnie kwalifikować funkcji nieruchomości, lecz powinien odwołać się do odpowiednich zapisów ewidencji gruntów i budynków (por. wyroki NSA: z dnia 22 czerwca 2020 r., sygn. akt II FSK 2875/19; z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt II FSK 1245/20; z dnia 10 lipca 2019 r., sygn. akt II FSK 2519/17; z dnia 23 listopada 2018 r., sygn. akt II FSK 3391/16, z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt II FSK 552/18; z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt II FSK 1515/16; z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt II FSK 860/16; z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II FSK 3097/17; z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II FSK 2511/10). Zaznaczono przy tym, że odstępowanie od zasady bezwzględnego związania wpisami zawartymi w ewidencji gruntów i budynków może mieć miejsce tylko w sytuacji, gdy informacje zawarte w tej ewidencji pozostają w sprzeczności z danymi zamieszczonymi w innych rejestrach publicznych, których pierwszeństwo (przed danymi ewidencyjnymi) wynika z regulujących ich prowadzenie bezwzględnie obowiązujących przepisów, lub też w przypadku, gdy posłużenie się wyłącznie danymi ewidencyjnymi musiałoby się wiązać z pominięciem przepisów zawartych w ustawie podatkowej, mających wpływ na wymiar podatku. W przypadku danych bezwzględnie wiążących organy podatkowe, jeżeli ewidencja nie zostanie zmieniona w przewidzianym prawie trybie administracyjnym, to dane te nie mogą być przez organ w toku postępowania podatkowego samodzielnie korygowane. Organy podatkowe nie mogą zatem samodzielnie zmieniać tych danych, tym bardziej, że dane zawarte w ewidencji gruntów mają walor dokumentu urzędowego. Podatnik kwestionując prawidłowość tych danych powinien wszcząć procedurę ich zmiany w organie prowadzącym ewidencję (por. wyrok NSA z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II FSK 3108/12, wyrok WSA w Warszawie z dnia 14 stycznia 2015 r., sygn. akt III SA/Wa 2391/14). Innymi słowy, w świetle art. 21 ust. 1 ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne podstawą wymiaru podatków nie jest stan faktyczny, lecz stan ujawniony (zapisany) w ewidencji gruntów i budynków oraz, że w tym kontekście można mówić o formalnym związaniu ewidencją, która dla wymiaru podatku ma znaczenie rozstrzygające (por. wyrok NSA z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt II FSK 986/11). W konsekwencji sklasyfikowanie w ewidencji gruntów i budynków głównej funkcji budynku jako „dom letniskowy” obliwuje wręcz organ podatkowy do opodatkowania takiego budynku stawką przewidzianą dla budynków rekreacji indywidualnej/letniskowej, bez konieczności badania faktycznego wykorzystywania tego budynku na cele mieszkaniowe przez podatnika.

Starosta dokonując modernizacji danych przedmiotowych opierał się o przepisy obowiązującego prawa. Dane wprowadzone przez ewidencję gruntów i budynków prowadzoną przez Starostę Powiatu Wyszowskiego są wiążące dla organu podatkowego. W związku z czym zarzut podatnika, że starosta i organ podatkowy działają łamiąc prawo i zasady praworządności jest bezpodstawne. Organ podatkowy pragnie nadmienić, iż opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty (za wyjątkiem użytków rolnych lub lasów, chyba że zajęte są one na prowadzenie działalności gospodarczej), budynki lub ich części. Podstawę opodatkowania stanowi zaś: dla gruntów – powierzchnia; dla budynków lub ich części – powierzchnia użytkowa (art. 2 ust. 1 oraz art. 4 ust. 1 u.p.o.l.). Określenie wysokości stawek podatku od nieruchomości ustawodawca scedował natomiast na rzecz rady gminy, zakreślając jednocześnie ich maksymalne wartości, których podejmując uchwałę właściwa rada nie może przekroczyć. Jednocześnie obowiązujące regulacje dają właściwej radzie możliwość różnicowania wysokości stawek podatku dla poszczególnych rodzajów

przedmiotów opodatkowania (art. 5 ust. 1 i ust. 2 u.p.o.l.). W związku z powyższym aktem prawa miejscowego Rada Gminy Somianka podejmując uchwałę w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości skorzystała z możliwości różnicowania wysokości stawek dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania. Więc działając w oparciu o przepisy i mając również na uwadze dobro podatnika, uchwaliła stawki, które nie są stawkami maksymalnymi a znacznie niższymi, co jest korzystne dla podatnika.

Tak więc organ ustalający wysokość podatku np. w postaci podatku od nieruchomości nie jest uprawniony do przyjęcia innej podstawy wymiaru podatku niż dane wskazane w ewidencji gruntów mające dla organu charakter bezwzględnie wiążący, a więc odnoszące się zarówno co do wielkości gruntów danego podatnika, jak i sposobu ich klasyfikacji.

W kwestii dotyczącej budynku należącego do znajomych skarżącego informuję, że przedmiotowe dane objęte są tajemnicą podatkową.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego utrzymania dróg, szczególnie ul. Leśnej w miejscowości Popowo-Parcele informuję, że drogi na terenie miejscowości Popowo-Parcele są drogami wewnętrznymi w większości stanowiącymi własność gminy Somianka. Z uwagi na fakt, że większość z nich ma nieregularną szerokość pasa drogowego planowanie inwestycji polegającej na utwardzeniu betonem asfaltowym jest utrudnione. W roku 2023 w miejscowości Popowo-Parcele zostały przebudowane poprzez wykonanie nawierzchni z betonu asfaltowego: odcinek ul. Akacjówki (ok. 950 mb) oraz odcinek ul. Sosnowej (ok. 860 mb). Dodatkowo w 2021 roku została wykonana z płyt betonowych ul. Polna w Popowie-Parcele (ok. 100 mb).

Utrzymanie dróg wewnętrznych będących własnością Gminy Somianka głównie odbywa się poprzez żwirowanie, profilowanie i uzupełnianie tychże dróg w ramach co roku podpisanej umowy z Wykonawcą wyłonionym w ramach przetargu nieograniczonego. W ramach ww. umowy Wykonawca ma obowiązek wyrównywania dróg równiarką samojezdną oraz uzupełniania jednym z wymienionych materiałów: tj. pospółką (żwirem), kruszywem naturalnym łamanych o frakcji 0-31,5 mm, przekrucem betonowym o frakcji 0-32 mm oraz kruszywem ceglano-betonowym o frakcji 0-63 mm. Każdorazowo, po uprzednim zgłoszeniu konieczności uzupełnienia bądź wyrównania drogi, ustalane jest rodzaj materiału oraz orientacyjna ilość, którą należy wbudować w drogę. W związku z tym, że droga w roku bieżącym podczas objazdu posiadała nieliczne zaniżenia i ubytki zastosowany materiał, tj. pospółka był wystarczającym do wyprofilowania drogi. Prace prowadzone były na początku marca i do dnia dzisiejszego są w dobrym stanie co zaprzecza twierdzenie Skarżącego że po tygodniu wracają do stanu sprzed naprawy.

Natomiast odnosząc się do opisaney przez Skarżącego próśby o wykonanie twardego i trwałego wyjazdu z drogi gruntowej (ul. Leśna) na szosę Wierzbicka – Wyszków, które miałyby pozostawać bez reakcji gminy. Na przestrzeni kilku ostatnich lat nie wpłynęło żadne pismo od mieszkańców z ww. prośbą. Każdorazowe zgłoszenia telefoniczne o poprawę zjazdu były zgłaszane Wykonawcy prac i realizowane w ramach ww. umowy. Również obecnie zostały zlecone prace mające na celu wyrównanie zjazdu z drogi krajowej Nr 62. Ewentualne trwałe wykonanie zjazdu z drogi krajowej wiązałoby się z koniecznością opracowania dokumentacji projektowej koniecznej do uzgodnienia z

zarządcą, tj. Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad na co Rada Gminy powinna zabezpieczyć odpowiednie środki finansowe w budżecie gminy.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego braku komunikacji publicznej informuję, iż Popowo Kościelne posiada połączenie autobusowe z Wyszkowem. Autobusy kursują w godzinach 9:00 i 11:33 odjazd z miejscowości Popowo Kościelne (skrzyżowanie) oraz w godzinach 9:02 i 11:35 odjazd z Popowo Kościelne (rynek).

W związku z powyższym podjęcie niniejszej uchwały jest w pełni uzasadnione.

Pouczenie: - zgodnie z art.239 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego

W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodniczący Rady Gminy

Robert Rakowski